

Робърт Хауърд
МЪРТВИТЕ ПОМНЯТ

Робърт Хауърд

МЪРТВИТЕ ПОМНЯТ

●
OLD
GOLD

GAIANA
book&art studio

Робърт Хауърд
МЪРТВИТЕ ПОМНЯТ

© GAIANA book&art, 2021

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин без изричното съгласие на издателство GAIANA book&art.

© Явор Цанев, превод, 2021

© Явор Цанев, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-7604-17-7

Робърт Ървин Хауърд
(1906–1936)

е американски писател, създател на фентъзи жанра „меч и магия“ и най-известен с героя си Конан Варварина, който от своя страна е сравняван като въздействие върху попкултурата с иконичните образи на Тарзан, Дракула, Шерлок Холмс и Джеймс Бонд.

Робърт Хауърд е роден на 22 януари 1906 г. в гр. Пийстър, Тексас. Родителите му са потомци на заселниците. Завършва училище в Крос Плейнс, после учи висше училище в Браунууд и завършва академията „Хауърд Пейн“. От дете обича да чете книги, почитател е на бокса и прекарва доста време през юношеството си в занимания с бодибилдинг, а по-късно и с бокс, като аматьор.

От деветгодишен мечтае да стане професионален писател на приключенска фантастика и постига успех на 23 години. Публикува творбите си в различни списания и вестници, но най-много – в списанието „Свръхестествени истории“. Води лична кореспонденция с автори като Хауърд Лъвкрафт и Кларк Аштън Смит, като е особено повлиян от Лъвкрафт и заимства от него сюжети и похвати.

Влиянието на Хауърд в полето на фентъзи литературата се сравнява само с това на Дж. Р. Р. Толкин, но той е сочен и за един от първите автори, разработили друг поджанр на свръхестествената и хорър литература и това е

свръхестественият уестърн.

В настоящия сборник са включени някои от най-добрите му хорър разкази и значителна част от тях са именно „свръхестествен уестърн“. Освен истории като „Ужасът от могилата“, „Гробищни плъхове“, „Мъртвите помнят“ и „Човекът на земята“ ще прочетете и класиката „Гълъби от ада“, която Стивън Кинг нарича „една от най-добрите хорър истории на нашия век“.

Когато става на тридесет години и е на път да публикува първия си роман, Робърт Хауърд слага край на живота си, след като научава, че болната му от туберкулоза майка е на смъртно легло. И до днес той остава изключително четен автор, а творбите му често се преиздават. Сравняван е с американски майстори на словото като Натаниел Хоторн, Херман Мелвил и Джек Лондон.

В края на сборника „Мъртвите помнят“ са включени няколко стихотворения, които разкриват още една страна от неговото творчество.

ГЪЛЪБИ ОТ АДА

1.

СВИРУКАЩИЯТ В МРАКА

Гризуел се събуди внезапно, с изопнати от предчувствие за неизбежна опасност нерви. Озърна се, стреснат, неспособен да си спомни веднага къде се намира и какво търси тук. Лунната светлина проникваше през прашните прозорци, а голямата празна стая с висок таван и зейнала черна камина беше призрачна и непозната. Когато се измъкна от лепкавите паяжини на съня, той се сети къде се намира и как е попаднал на това място. Изви глава и се загледа към спътника си, който спеше на пода, близо до него. Джон Бранър бе само неясна фигура в мрака, която луната едва очертаваше.

Гризуел се опита да си спомни какво го е събудило. В къщата не се чуваше нито звук, нямаше шумове и отвън, като изключим печалния повик на сова някъде далеч из боровите гори. Успя да улови илюзорния спомен. Беше сън, кошмар, толкова изпълнен с мрачен ужас, че го беше събудил от страх. Сега споменът се завърна, запечатал ярко отвратителното видение.

А дали беше сън? Със сигурност трябва да е било, но той се бе смесил така необичайно с по-

следните действителни събития, че бе трудно да се разбере докъде стига реалността и откъде започва фантазията.

Насън той сякаш беше преживял отново последните няколко часа, преди да заспи, и то с най-малките подробности. Сънят бе започнал внезапно, когато двамата с Джон Бранър се появиха пред къщата, в която сега лежаха. Бяха пристигнали с подрънкване и подрусване по стръмния, неравен стар път, който водеше през боровете – скитаха се далеч от дома си в Нова Англия, в търсене на ваканционни развлечения. Забелязаха старата къща с нейните балюстради и колони, изправила ръст сред пущинака от плевели и храсти, точно когато слънцето залязваше зад нея. Тя завладя въображението им, издигнала се черна, скована и мрачна на фона на ниското зловещо очертание на залеза, което тъмните борове насичаха.

Бяха уморени и скапани от целодневното друсане и блъскане по горските пътища. Старата пуста къща развихри въображението им с внушението за великолепие отпреди Гражданската война и последвалия пълен упадък. Оставиха автомобила до изровения път, а докато се изкачваха по криволичещата алея от трошливи тухли, почти изгубена сред плетеница от хрусталаци, от балюстрадите полетяха гълъби и се издигнаха в пърхаша, перната тълпа, която се изгуби със звука от плясък на крила.

Дъбовата врата увисна на грохналите си панти. Дебел слой прах се стелеше по пода на просторния, мрачен коридор и по широките стъпала на стълбището, които водеха към гор-

ния етаж. Двамата свърнаха към вратата срещу площадката на стълбата и влязоха в голяма стая – празна, прашна, с тлъсти паяжини, които блестяха в ъглите. Прахът покриваше дори пепелта в огромната камина.

Обсъдиха възможността да съберат дърва и да напалят огън, но решиха да не го правят. Със залязването на слънцето тъмнината настъпи бързо – гъстата черна, абсолютна тъмнина на боровите масиви. Знаеха, че гърмящите и медноглавите змии обитават южните гори и не им се рискуваше да обикалят за дърва в тъмното. Похапнаха пестеливо от консервите, след това се увиха в одеялата и както бяха облечени, мигновено заспаха пред празната камина.

Отчасти това беше сънят на Гризуел. Той отново видя страховитата къща, която се очертаваше ярко на фона на тъмночервения залез; видя полета на гълъбите, когато двамата с Бранър излязоха на разбитата алея. Видя полумрачната стая, в която лежах в момента, и двете фигури, които бяха самият той и спътникът му, увити в одеялата си на пращия под. От този момент сънят му едва доловимо се промени, напусна сферата на обичайното и се обагри със страх. Надничаше в неясна, сенчеста стая, осветена от сивкава лунна светлина, която извираше от незнаен източник, защото стаята нямаше прозорец. Но в сивата светлина видя три безмълвни силуета, които висяха един до друг, а от тяхната неподвижност и от очертанятията им в душата му се надигна пронизващ ужас. Не издадоха нито звук, нито дума, но той усети Присъствие на страх и лудост, което дебне в тъмния ъгъл... После внезапно се върна в

прашната стая с високия таван, пред огромната камина.

Лежеше в одеялото си и се взираше напрегнато през полутъмната врата и през сенчестата зала, където сноп лунна светлина падаше по балюстрадаите на стълбището, на около седем стъпала по-нагоре от пода. Там имаше нещо – напрегнато, деформирано, сенчесто – което лъчите не огряваха напълно. Тъмножълто петно, което можеше да е лице, обърнато насам, сякаш *нещо* е приклекло на стълбата и ги дебне. Страхът плъзна смразяващо във вените му и в този момент Гризуел се събуди – ако действително беше спал.

Примигна. Снопът лунна светлина падаше по стълбите точно както го бе сънувал; но там не се спотайваше никаква фигура. И все пак в плътта му още плъзеше част от страха, който сънят или видението бяха разбудили в него; усещаше краката си като потопени в ледена вода. Направи неволно движение, за да събуди спътника си, когато внезапен звук го вцепени.

Беше свирукане от горния етаж. Зловещо и звучно, то се извисяваше, без да оформя мотив, но пронизително и мелодично. Такъв звук в уж пуста къща сам по себе си беше достатъчно тревожен, но страхът, който накара Гризуел да се вцепени, надвишаваше страха от физическото присъствие на нападател. Обзе го неописуем ужас. Обаче одеялото на Бранър прошумоля и Гризуел го видя да се надига. Фигурата му се очерта смътно в меката тъмнина, главата му се извърна към стълбището, сякаш внимателно се заслушва. Още по-звучно и по-изтънчено зло изпълни неземното свирукане.

– Джон! – прошепна Гризуел с пресъхнала уста. Искаше да извика, да каже на Бранър, че горе има някого, някой, който може да не им мисли доброто; че трябва да напуснат къщата веднага. Но гласът му замря в сухотата на гърлото.

Бранър беше станал прав. Ботушите му затропаха по пода, докато крачеше към вратата. Той пристъпи бавно в коридора, отправи се към площадката и се сля със сенките, струпани в мрака на стълбището.

Гризуел лежеше, вцепенен, мислите му се лутаха в недоумение. Кой беше този, който свирука горе? Защо Бранър се качва по стълбите? Видя го да минава покрай мястото, където падаше лунната светлина, видя главата му, наклонена назад, сякаш гледа нещо, което Гризуел не можеше да види оттук – някъде над и отвъд стълбата. Само че лицето на Бранър беше като на сомнамбул. Премина през ивицата лунна светлина и изчезна от погледа, докато Гризуел се опитваше да го извика обратно. Въпреки усилията си успя да издаде само неясен, противен шепот.

Подсвиркването премина в по-ниски тонове, после заглъхна. Гризуел чу как стълбите скърцат под равномерните крачки на Бранър. Сега той беше стигнал горния коридор и се чуваха стъпките му по него. Изведнъж те спряха и сякаш цялата нощ затаи дъх. После ужасен писък разцепи тишината, а Гризуел скочи на крака и го повтори като ехо.

Странната парализа, която го беше обзела, бе прекъсната. Той направи крачка към вратата, след което се ослуша. Стъпките се чуваха отново.